

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.K., proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Plzeň,
Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2015, č.j. DSH/2818/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Blovice, odboru správního a vnitřních věcí ze dne 22. 10. 2014, č.j. MUBlov 13941/14/OV/Šab, kterým byl uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) v souvislosti s porušením § 4 písm. c) a § 53 odst. 2 téhož zákona, za což mu byla

uložena sankce pokuty ve výši 2.000,-Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

V podané **žalobě** žalobce namítal, že přestupek byl projednán bez jeho účasti, čímž bylo porušeno základní právo podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti. Toto právo požívající ústavněprávní ochrany, mu bylo odepřeno. Význam ústního jednání vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č.j. 7 As 28/2009-99, ve kterém uvádí, že ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Správní orgán zahájil správní řízení dne 28. 8. 2014 a vydal předvolání k ústnímu jednání. Správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobce byl o konání ústního jednání řádně vyrozuměn v dostatečném časovém předstihu. Žalobce k tomu uvedl, že v den ústního jednání v dopoledních hodinách vyrozuměl správní orgán prostřednictvím e-mailu, že se nemůže ústního jednání zúčastnit z důvodu nemoci. Správní orgán konstatoval, že takto učiněná omluva nemůže být akceptována, neboť je nutné danou omluvu řádně doložit např. kopií dokladu o pracovní neschopnosti. Správní orgán v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že žalobce požádal, aby kopii dokladu o pracovní neschopnosti doložil nejpozději do tří dnů ode dne konání ústního jednání. S tímto tvrzením žalobce nesouhlasil, neboť se nezakládá na pravdě. Žalobce k tomu dále uvedl, že na jeho omluvu reagoval správní orgán tak, že ji neuznává a přestupek bude projednán v jeho nepřítomnosti. Toto uvedl, přestože žalobce požádal o stanovení nového termínu ústního jednání, kterého měl zájem se zúčastnit. O tom, že mohl doklad o návštěvě lékaře doložit do 3 dnů, nebyl žalobce vyrozuměn. Vzhledem k tomu, že správní orgán uvedl rovnou bez jakýchkoli podkladů, že omluvu neuznává, a že rozhodne v nepřítomnosti žalobce, nepovažoval žalobce již doložení dokladu od lékaře za relevantní. Pokud by tuto skutečnost žalobce věděl, zcela jistě by doklad doložil, protože zájem na účasti na ústním jednání žalobce v omluvě již vyjádřil. Správní orgán při hodnocení důležitosti omluvy bere v úvahu i dosavadní průběh řízení a vzhledem k tomu, že se jednalo o první a jedinou omluvu neúčasti u ústního jednání a k projednání přestupku zbývalo v tuto dobu dostatek času, na změnu termínu (který žalobce navrhoval v průběhu měsíce května) nemůže být vyhodnocen jako snaha způsobit průtahy v řízení. Z jedné omluvy nelze vyvozovat účelovost ve snaze protahovat řízení. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení, tzn. důvod, který může být dostatečný pro první ústní jednání, již nemusí být dostatečný pro další jednání (viz. Rozsudek NSS 7 As 9/2009/-66). Podle žalobce správní orgán tím, že jeho omluvu neuznal a nevyhověl jeho žádosti o přeložení ústního jednání, jej uvedl v omyl, když v rozhodnutí ve věci tvrdí, že měl možnost doložit omluvu do tří dnů. Odvolací správní orgán uvedl, že správní orgán zaslal na email žalobce poučení, že omluva je nedostatečná, avšak pokud bude relevantně doplněna do tří pracovních dnů (nikoli kalendářních jak uvádí odvolatel) bude nařízeno nové ústní jednání. K tomu žalobce uvedl, že tento email si bohužel z důvodu nemoci nepřečetl a vzhledem k jiným informacím, které mu již dříve poskytl Městský úřad Blovice (tj. že v žádném případě nezruší jednání, protože má pozvány svědky) nemohl již následně předvídat, že mu správní orgán pošle další informaci na emailovou adresu. Žalobce se domníval, že jednání správního orgánu bylo v tomto případě již pouze účelové a o tom, že jakým způsobem mohl žalobce podat omluvu, nebyl řádně poučen.

Žalobce dále namítal, že se správní orgán nevypořádal řádně se skutečností, zda místo kde mělo vozidlo zastavit je chodníkem. Částečně negativně je tento pojem uveden v ustanovení § 11 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle něhož je průjezdní úsek silnice ohraničen šířkou vozovky s krajnicemi mezi zvýšenými obrubami chodníků, zelených pásů nebo obdobných ploch. Podle ustanovení § 3 odst. 1 cit. zákona „o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavební technického vybavení.“ Z výpisu z katastru nemovitostí nevyplývá, že by se jednalo o chodník. To že se v daném místě nejedná o chodník vyplývá i z citace ČSN řady 73 61 10, která uvádí mimo jiné toto: 3. 1. 13 chodník část přidruženého dopravního prostoru určená zejména pro chodce. Chodník je oddělen od hlavního dopravního prostoru vertikálně a/nebo horizontálně. Vertikální oddělení tvoří zvýšená obruba případně doplněná zábradlím, sloupky apod., horizontální oddělení může tvořit postranní dělicí (zelený) pás do šířky 3,00 m případně odvodňovací proužek (viz 3.1.1), nebo cyklistický pruh/pás a dále varovný pás podle zvláštního předpisu. 5, 6) Jednotlivé možnosti oddělení se mohou užít samostatně nebo společně. Do stavební šířky chodníku se započítávají pruh/pás pro chodce a bezpečnostní odstup/odstupy (viz tabulka 4) a tato šířka tvoří průchozí prostor (viz 10.1,2.2 a 10.1.2.4 a obrázky 27 až 32). Bezpečnostní odstup na straně hlavního dopravního prostoru je součástí tohoto prostoru. Podle žalobce chodník nebyl podle požadavků normy dostatečně oddělen od komunikace, čili jej lze považovat za odstavnou plochu. Ještě Vedle vozidla navíc zůstal dostatečný prostor pro chodce tj. minimálně 1,5 m. Na druhé straně vozovky je obruba vyšší, čili tato strana patrně slouží pro chodce a část užitá pro zastavení vozidla pro odstavování vozidel. Odvolací orgán posuzoval skutečnost, že se má jednat o chodník pouze z přiložené fotodokumentace a uvádí, že není nutné se tímto dále zabývat, neboť na základě fotodokumentace o tom není pochyb. Takovéto odůvodnění odvolací orgánu je nepřezkoumatelné.

Žalobce dále konstatoval, že správní orgán jednal v rozporu s ustanovením § 59 správního řádu, podle kterého předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným minimálně pětidenním předstihem. V oznámení ze dne 25. 8. 2014 pod č.j. UBlov 11196/14/OV/Šab není žádná zmínka o tom, že mají být předvoláni svědci. Předvolání svědků k výpovědi musí být písemné do vlastních rukou svědka, nelze ho předvolat obyčejným dopisem či jiným způsobem. K provedení důkazů lze v souladu s § 51 odst. 1 správního řádu použít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou provedeny v rozporu s právními předpisy. Dokazování je zákonem stanovený postup, který musí také zákonným způsobem proběhnout, aby bylo zajištěno právo na spravedlivý proces. Pokud správní orgán provádí důkazy při ústním jednání, musí o tom všechny účastníky řádně vyrozumět. Správní orgán řádně nepředvolal svědky a žalobce jako obviněného nevyrozuměl o skutečnosti, že budou vyslýcháni svědci, kdo bude těmito svědky a zda mohou klást svědkům otázky. Nebyla tak dodržena zásada legality dle § 2 odst. 1 správního řádu. Důkazy tj., svědecké výpovědi byly získány v rozporu se zákonem. Je-li důkaz získán v rozporu se zákonem, pak je nepoužitelný a rozhodnutí o něm nelze opírat, a to i přesto, že třeba půjde o důkaz pravdivě vypovídající o skutkovém příběhu, jak uvádí rozsudek NSS ze dne 23. srpna 2005, č. j. 5 A 127/2002-42. Úkon, kterým je výslech svědka nemůže být učiněn bez toho, aby obviněný z přestupku byl seznámen s provedením tohoto

úkonu a bylo mu dáno právo se k výpovědi svědka vyjádřit a pokládat mu otázky. Provedený důkaz v rozporu tak neměl být hodnocen. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2008, č.j. 2 Ca 7/2008-20.

Dále uvedl, že podle ustanovení § 2 písm. o) zákona o silničním provozu, zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení. O stání se nejednalo, vzhledem k tomu, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení a vystoupení osob a zároveň k neprodlenému naložení nákladu. Správní orgán s tímto nesouhlasil a uvedl, že se dle jeho názoru jednalo jednoznačně o státní vozidla nikoli zastavení. Žalobce se tak měl dopustit přestupku tím, že porušil zákon o silničním provozu a nedodržel dopravní značení státním vozidla v místě, kde je státní zastaveno. Správní orgán uvedl, že nesouhlasí s tím, že se jednalo pouze o zastavení. Konstatoval, že obviněný vystoupil z vozidla, odešel do lékárny, kde si koupil léky a zase se vrátil k vozidlu, kde již na něj čekali strážníci. S těmito strážníky následně řádně jednal a předložil jim doklady a ani jednou se nezmínil či z nějakých jiných skutečností by bylo možné soudit, že měl neodkladné zdravotní potíže, které musel řešit nezbytným nákupem léků. Po celou dobu silniční kontroly a jednání se strážníky nebyla zjištěna jediná okolnost, která svědčila nějakým zdravotním problémům, které musel řešit nenadálým zastavením vozidla a nezbytným nákupem léků. Toto tvrzení se podle žalobce nezakládá na pravdě, neboť z důvodu náhlé nevolnosti musel náhle zastavit vozidlo a opatřit si léky. Zastavení trvalo cca 2-3 minuty. Za prvé, strážníci městské policie nejsou kompetentní k tomu, aby byly schopni posuzovat zdravotní stav a naléhavost potřeby léků. Za druhé není pravdou, že žalobce na tuto skutečnost strážníky neupozornil. Naopak jim tuto skutečnost po celou dobu zdůrazňoval, ale oni uváděli, že je to nezajímá, pouze se domáhali zaplacení pokuty. Skutečnost, že strážníci nepovažovali za důležité řešit zdravotní problémy řidiče, nezbavuje správní orgán povinnosti provést dokazování. Odvolací orgán uvádí, že nemá žádných důvodů vyžadovat lékařské zprávy a řešit zdravotní obtíže. Odůvodnění odvolacího správního orgánu k této námitce je nepřezkoumatelné.

Správní orgán neposoudil řádně materiální stránku přestupku. Uvedl, že nebezpečnost jednání je zvyšována tím, že komunikace vede do jednoho z velkých obchodů a lékárny, který je hojně využíván chodci a je zde dáno zvýšené riziko způsobení úrazu chodce, kterému je znemožněno zaparkovaným vozidlem, využívat chodník v celé jeho šíři. Správní orgán neuvádí, jaká šířka chodníku zůstala chodcům k dispozici a není ani jasné jakým způsobem může stojící vozidlo způsobit úraz chodcům. K zastavení v předmětném místě žalobce tvrdil, že podle ustanovení § 4) písm. a) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen tak, mimo jiné, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní a je povinen přizpůsobit situaci v provozu na pozemních komunikacích svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Skutečnost, že zastavil u nejbližší lékárny pro léky, které akutně potřeboval a přizpůsobil tak situaci v provozu na pozemních komunikacích jeho zdravotnímu stavu, jak mu ukládá § 4 odst. a) zákon o silničním provozu správní orgán vůbec nevzal v úvahu, daným tvrzením se nezabýval a nevyhodnotil tak řádně materiální stránku přestupku.

Správní orgán uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že dokument, který byl předložen žalobcem, a to svědecká výpověď svědka A.K. nemůže označit jako řádnou svědeckou výpověď, neboť tuto lze provést pouze před správním orgánem v rámci řádného dokazování v rámci ústního jednání. Je zde sice uvedeno, že uvedený A. K. byl před učiněním výpovědi řádně poučen správním orgánem, ovšem správní orgán musí konstatovat, že takového svědka vůbec nevyslychal, a tedy ho logicky ani nepoučoval. Přestože správní orgán uvádí, že nemůže takovouto výpověď uznat jako důkaz, nadále daný dokument hodnotí jako listinný doklad založený do spisu v rámci svého vyjádření. Tento postup správního orgánu je naprosto chybný. Důkazem je každý důkazní prostředek, který správní orgán za důkaz uzná a použije ve správním řízení ke zjištění stavu věci. Důkazy provádí správní orgán z úřední povinnosti, kdy vychází z návrhů účastníků řízení. Navrhuje -li účastník řízení důkazní prostředek, který správní úřad jako důkaz neuzná, musí toto v odůvodnění meritorního rozhodnutí řádně odůvodnit. Správní orgán uvádí, že doklad jako důkaz neuznal, ale přesto ho hodnotí jako důkazní prostředek. V tomto případě, se jednalo o svědeckou výpověď osoby, která byla celé situaci přítomna, což správní orgán naprosto ignoroval. Žalobce dále tvrdil, že pokud podal takovýto návrh na provedení důkazu, správní orgán zcela nelogicky toto zamítl z formálního důvodu, protože výpověď nebyla učiněna před správním orgánem. Správní orgán nevyhodnotil, z jakého důvodu nepovažoval pana A.K. za vhodného svědka. Jestliže byl učiněn návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí, buď měl správní orgán tento důkaz provést a pana A.K. řádně předvolat nebo odůvodnit proč ho za vhodného svědka nepovažuje. Nic z toho učiněno nebylo. Co se týče ostatních svědků tj. pana B. a H., zcela chybí úvaha správního orgánu, proč předvolal pouze tyto svědky a z jakého důvodu nepředvolal svědka navrženého obviněným z přestupku. Na místě bylo přítomno více svědků a správní orgán přesvědčivě nezhodnotil, proč ze všech svědků vybral pouze uvedené dva. Správní orgán tak porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když se nevypořádal řádně s návrhem účastníka řízení na provedení důkazu svědeckou výpovědí. Odvolací orgán uvádí, že ze spisové dokumentace byly poznatky pouze o dvou svědcích, kterými byli strážníci. Dále z ní vyplývá, že se na místě měl zdržovat blíže nezjištěný muž a dítě, jelikož však muž nebyl ztotožněn, nebylo možné tohoto svědka předvolat již ve fázi, kdy správní orgán předvolával jako svědky strážníky. Skutečnost, že muž nebyl ztotožněn nelze klást za vinu žalobci a rovněž tak tímto není možné zdůvodňovat skutečnost, že nebyl tento svědek vyslechnut. Svědek byl řádně označen a identifikován a mohl být vyslechnut i následně po výslechu svědků B. a H. Z celého správního řízení je však evidentní, že správní orgán byl veden pouze snahou co nejrychleji ukončit řízení a námitkami a důkazy se již dále nezabývat.

Správní orgán nezhodnotil námitku týkající se dopravní značky B-29. Na tuto námitku pouze konstatoval, že daná dopravní značka je umístěna zcela viditelně, což prokazuje snímek z mapy, z něhož je patrné, že umístění dopravní značky je dostatečné a s ohledem na blízkou křižovatku i odůvodněné. Takto však námitka nezněla, námitka byla vznesena proti postupu, kterým **byla značka** na daném místě umístěna, nikoli zda je viditelná. Jedná se o postup schválený příslušnými orgány, kterým bylo rozhodnuto o umístění této značky na daném místě. Správní orgán tento postup neprošetřil ani se k námitce nevyjádřil a nezhodnotil ji v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak jak ukládá ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Rovněž odvolací správní orgán uvedl, že mu nepřísluší zpochybňovat osazení dopravní značky či proces schvalování jejího umístění. Toto tvrzení, že odvolací orgán není k posouzení správnosti osazení značky kompetentní, ho nezabavuje povinnosti tuto skutečnost

zjistit (prostřednictvím správního orgánu, který je k tomu kompetentní) a námitku řádně odůvodnit.

Žalobce žádal, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný uvedl, že plně setrvává na své argumentaci uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy konstatuje, že jeho rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné, neboť se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání, tedy tvrzení žalobce, že se s těmito nevypořádal či nevypořádal dostatečně, je nepravdivé. Žalovaný měl v daném případě skutkový stav věci za spolehlivě zjištěný provedeným dokazováním, tedy správní orgán I. stupně dostal § 52 i 3 správního řádu. Dalšími námitkami žalobce uvedenými v žalobě se žalovaný podrobně zabýval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy na toto odkázal. Žalovaný se domníval, že ze strany správního orgánu I. stupně ani ze strany žalovaného jako odvolacího správního orgánu nedošlo k porušení základních zásad správního řízení tedy např. ani zásady legality ani zásady in dubio pro reo. Žalovaný též uvedl, že k projednání věci v nepřítomnosti žalobce došlo zcela v souladu se zákonem a v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se posouzením oprávněnosti projednání věci v nepřítomnosti žalobce podrobně zabýval a vyjádřil své závěry o oprávněnosti a zákonnosti postupu správního orgánu I. stupně. Žalovaný též konstatoval, že správní orgán I. stupně v souladu se zásadou dobré správy žalobce vyrozuměl na e-mail o neakceptaci jeho omluvy v aktuálním stavu (nedoložený důležitý důvod) a o možnosti doložit důležitý důvod omluvy do tří pracovních dnů (potvrzení o pracovní neschopnosti). V daném případě nešlo o účelový postup správního orgánu I. stupně nýbrž postup souladný nejen s výše zmíněnou zásadou dobré správy. Tento postup též zaručoval, že žalobce měl veškeré potřebné informace o možnosti doplnění své omluvy a postup správního orgánu I. stupně, tak pro něho musel být předvídatelný. Žalovaný též uvedl, že pokud si žalobce email od správního orgánu I. stupně nepřečetl či tento ignoroval, jde tento jeho postup k jeho vlastní tíži, neboť na základě jiných informací, od jiného správního orgánu v jiném řízení nemohl vyvozovat postup správního orgánu I. stupně v dané věci. Žalovaný též konstatoval, že plně setrvává na své argumentaci uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně zabýval analýzou pojmů zastavení a stání vozidla a na základě provedených důkazů tak považoval za nezpochybnitelné, že odvolatel na předmětném místě s vozidlem nedovoleně stál, nikoli dovozeně zastavil. Taktéž odkázal na svou argumentaci v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ohledně závěru, že místo, na kterém nedovoleně stálo, vozidlo odvolatele bylo a je chodníkem. Žalovaný uvedl, že žalobce byl řádně předvolán k ústnímu jednání, a to s dostatečným předstihem a nebylo ve věci zapotřebí zvláště vyrozumívát o provádění výsledku svědků ve věci, neboť z povahy samotného ústního jednání je zřejmé, že toto slouží k provádění dokazování, tedy není zapotřebí předem vymezovat, jaké důkazy ve věci budou prováděny. Navíc nelze nepoznamenat, že na základě omluvy žalobce (u které nebyl doložen důležitý důvod) byl žalobce správním orgánem I. stupně na svůj dotaz ohledně toho, zda budou prováděny svědecké výpovědi, vyrozuměn o skutečnosti, že tyto prováděny budou. Žalovaný dále konstatoval, že důkazy prováděné při ústním jednání byly nejen prováděny v souladu se zákonem, nýbrž šlo o důkazy pořízené v souladu se zákonem. Žalovaný uvedl, že se správní orgán I. stupně řádně zabýval naplněním materiální stránky přestupku a na

námítky žalobce v podaném odvolání též reagoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného se správní orgán I. stupně řádně zabýval předloženou písemností, na niž bylo uvedeno vyjádření pana A.K., kdy tuto předložil ve správním řízení žalobce a taktéž se řádně zabýval tím, zda je písemnost možné považovat ve věci za důkaz a taktéž uvedl svou úvahu, že provádění výslechu pana K. jako svědka ve věci je nadbytečné, neboť již na základě podkladů ve spisové dokumentaci je možné o vině odvolatele bez vší pochybnosti rozhodnout. Žalovaný závěrem uvedl, že se neztotožňuje se závěrem žalobce, že se neměl vypořádat s jeho námitkami ohledně oprávněnosti osazení předmětného dopravního značení, neboť své závěry, proč nepovažuje osazení dopravního značení za nesprávné či nezákonné se řádně vypořádal. Žalovaný taktéž řádně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že výslech dalších svědků (nezjištěný muž a dítě) nebyl možný vzhledem k tomu, že tito na místě nebyli ztotožnění zasahujícími policisty, přičemž provedené důkazy a podklady řádně prokázaly skutečný stav věci, tedy skutkový stav věci byl na jejich základě prokázán bez důvodných pochybností.

Na základě všech uvedených skutečností s odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného a dále s odkazem na rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, hodnotil žalovaný žalobu za nedůvodnou, a proto navrhol, aby bylo rozhodnuto tak, že se žaloba zamítá.

V **replíce** ze dne 22.7.2015 žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že správní orgán I. stupně v souladu se zásadou dobré správy žalobce vyrozuměl na email o neakceptaci jeho omluvy v aktuálním stavu (nedoložený důležitý důvod) a o možnostech doložit důvod omluvy do tří pracovních dnů, a že žalobce veškeré potřebné informace o možnosti doplnění své omluvy a postup správního orgánu I. stupně v dané věci tak pro něho musel být předvídatelný. Toto tvrzení se podle žalobce nezakládá na pravdě, postup správního orgánu I. stupně předvídatelný nebyl, a to z následujících důvodů. Správní orgán byl ve věci omluvy zjednání kontaktován telefonicky. Mgr. S. provádějící ústní jednání bylo na omluvu reagováno tak, že direktivně odmítla jakoukoli omluvu zjednání s odůvodněním, že má pozvané svědky a není možné konat jednání jindy. Žádné poučení o možnosti doplnit důvody omluvy zjednání do 3 dnů sděleno nebylo. Správní orgán tak uvedl žalobce v omyl. Jako důkaz navrhuji doložit záznam telefonního rozhovoru ze dne ústního jednání případně provést svědeckou výpověď Mgr. S., která informace po telefonu podávala. Vzhledem k informacím, které mi sdělila, tj. že omluvu neakceptuje, žádné doplnění není možné a jiný termín ústního jednání není možný, je evidentní, že nebylo možné jiný postup správního orgánu předjímat. Tento postup je patrný i z dokladů respektive z protokolu z ústního jednání, který byl v den ústního jednání kompletně sepsán včetně závěrů, aniž v něm byla zmínka o omluvě a možnosti jejího doložení do 3 dnů. Z uvedeného je patrné, že správní orgán již žádnou jinou možnost nepřipouštěl.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 14. 8. 2014, z něhož vyplývá, že dne 4. 8. 2014 v 13:20 hod v obci Blovice v ulici Americká tř. žalobce při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes, RZ ..., se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích, když nerespektoval dopravní značku B 29 zákaz stání. Dále nepovoleným způsobem parkoval na chodníku a parkování s vozidlem nepřizpůsobil stavebnímu a dopravně technickému stavu komunikace. Součástí spisu je i fotodokumentace vozidla žalobce stojícího z větší části na chodníku a fotografie

značky B 29, jež je umístěna na chodníku před vozidlem žalobce. Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 28. 8. 2014 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 30. 9. 2014 v 13:45, kdy byl zároveň poučen o možnosti projednání přestupku bez jeho přítomnosti, a to v případě, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Dne 30. 9. 2014 v 10:02 hod. zaslal žalobce správnímu orgánu e-mail, v němž uvedl, že „*prosím o omluvu z dnešního projednání mého přestupku, z důvodu nemoci. Vyjádření k přestupku zašlu doporučeným dopisem.*“ Správní orgán zaslal žalobci dne 30. 9. 2014 v 12:30 odpověď prostřednictvím e-mailu, kde uvedl, že jeho omluva není z hlediska správního řádu řádnou a důvodnou omluvou z ústního jednání a není důvodem pro zrušení ústního jednání, když k tomuto byli zároveň předvoláni i svědci, neboť takto zasláná omluva není dostačující. Žalobce byl požádán, aby nejpozději ve lhůtě 3 pracovních dnů řádně doplnil svou omluvu o kopii dokladu o vystavené pracovní neschopnosti. Dále správní orgán uvedl, že dnešní jednání řádně proběhne, budou vyslechnuti svědci a pokud svoji omluvu řádně a včas žalobce doloží, bude pak toto jednání zrušeno a ve věci bude nařízeno nové ústní jednání a důkazy budou znovu provedeny. Žalobce byl poučen, že pokud tak řádně a včas neučiní, bude správní orgán vycházet z faktu, že žalobce svoji přítomnost u ústního jednání řádně neomluvil a ve věci bude dále postupováno v souladu s provedeným ústním jednáním. Na tento e-mail žalobce reagoval ještě téhož dne v 13:55 hodin, kdy uvedl, že s ohledem na to, že budou při ústním jednání vyslechnuti svědci a on se z důvodu nemoci nemůže dostavit k jednání, žádá, aby se mohl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k jejich výpovědi. Na důvodech své omluvy trval. Žalobce se k ústnímu jednání nedostavil a svou omluvu nedoplnil o požadovanou kopii dokladu o vystavené pracovní neschopnosti. Dne 10. 10. 2014 bylo žalobci doručeno vyrozumění o tom, že bylo skončeno dokazování a žalobce se mohl seznámit s podklady pro rozhodnutí ve věci. Dne 16. 10. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce k zahájenému správnímu řízení a návrh na provedení důkazu.

Dne 22. 10. 2014 bylo vydáno **rozhodnutí správního orgánu I. stupně** ve věci samé a v odůvodnění správní orgán konstatoval, že na základě postoupeného spisového materiálu zdejší správní orgán zahájil dne 28. 08. 2014 přestupkové řízení a obviněného předvolal k ústnímu jednání. Obviněný si předvolání k ústnímu jednání řádně převzal a o konání ústního jednání byl řádně vyrozuměn v dostatečném časovém předstihu před jeho konáním. V den ústního jednání v dopoledních hodinách prostřednictvím e-mailu vyrozuměl obviněný správní orgán, že se nemůže ústního jednání z důvodu nemoci zúčastnit. Obratem mu bylo sděleno, že takto učiněná omluva nemůže být akceptována jako důvodná a není tedy důvodem pro zrušení ústního jednání, neboť danou omluvu je nutné řádně doložit - např. kopií dokladu o pracovní neschopnosti. Obviněný byl tedy požádán, aby kopii dokladu o pracovní neschopnosti zaslal správnímu orgánu nejpozději do tří dnů ode dne konání ústního jednání. Ústní jednání v dané věci pak řádně proběhlo v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona v nepřítomnosti obviněného, který ač řádně předvolán se k ústnímu jednání bez řádné omluvy nedostavil. O nutnosti předložit dostatečnou omluvu byl řádně vyrozuměn již v předvolání k ústnímu jednání a pak rovněž v reakci na jeho nedostatečnou omluvu ještě před zahájením ústního jednání. Obviněný ovšem ani ve stanovené lhůtě ani později doklad o pracovní neschopnosti správnímu orgánu nedoložil, a tak správní orgán považoval provedené ústní jednání za řádně provedené v souladu se správním řádem, neboť obviněný se k ústnímu jednání řádně nedostavil a svoji omluvu řádně nedoložil, a to ani následně a nejsou tedy dány žádné

zákonné důvody, pro něž by se ústní jednání nemohlo konat, případně by mělo být zrušeno a konáno znovu. Dále uvedl, že jednání obviněného bylo prokázáno listinnými důkazy - úředním záznamem, pořízenými a ve spise založenými fotografiemi a dále výpovědí svědka B. a H., kteří protiprávní jednání zcela přesně popsali a o jejichž výpovědích nemá správní orgán žádné pochybnosti.

V odůvodnění **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že v daném případě nelze shledat v postupu správního orgánu I. stupně porušení odvolatelových procesních práv ani ústavně garantovaných práv např. viz čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odvolací správní orgán nepopíral, že ústní jednání je při projednávání přestupků stěžejní částí řízení, avšak nelze pominout v daném případě § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kde jde o úpravu přímo vztaženou k přestupkovému řízení a je v tomto ustanovení uvedeno, že však je možné přestupek projednat ve vymezených případech i v nepřítomnosti účastníka řízení. Vzhledem k tomu, že odvolatel nedoložil důležitý důvod omluvy, je postup správního orgánu I. stupně tedy projednání přestupku v nepřítomnosti účastníka řízení v souladu se zákonem. Odvolací správní orgán dále uvedl, že toliko skutečnost, že v daném případě se jednalo o první a jedinou omluvu z ústního jednání a na projednání přestupku byl dostatek času, nezakládá povinnost správního orgánu I. stupně akceptovat i nedoloženou omluvu z ústního jednání, ze které nevyplývá důležitost zmiňovaného důvodu pro neúčast u jednání. Odvolací správní orgán dále konstatoval, že účelem ústního jednání jako takového je zejména provádění dokazování. Z předvolání odvolatele k ústnímu jednání sice nevyplývá, že správní orgán I. stupně bude provádět dokazování a jakými důkazními prostředky, toto však není obligatorní podmínkou pro provádění dokazování. Uvedl, že správní orgány I. stupně musí v souladu s právními předpisy umožnit odvolateli jakožto účastníkovi řízení projednání věci v jeho nepřítomnosti, pokud nejsou splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti účastníka řízení dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, nemohou však po účastníkovi řízení jeho účast vynucovat. V daném případě došlo, jak již bylo výše vysvětleno ke splnění podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce jakožto účastníka řízení, tedy i provádění dokazování se tedy neúčastnil. Ze shora uvedeného je zcela logické, že žalobce si vlastní nečinností (nedoplněním omluvy o doložení důležitého důvodu omluvy) způsobil nemožnost být přítomen provádění dokazování. Ze strany správního orgánu I. stupně žádným způsobem na svých právech krácen nebyl. Odvolací správní orgán dále uvedl, že je pravdou, že správní orgán I. stupně označil úřední záznam v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako listinný důkaz. Zdejší odvolací správní orgán k tomuto uvádí, že úřední záznam (byť je označen jako oznámení přestupku, tak důkazem být nemůže, neboť do jeho sepisování nemohl žalobce nikterak zasáhnout, k věci se vyjádřit ani tento podepsat) nemůže být tedy považován za důkaz ve věci, toto však zároveň nevylučuje možnost ověřit jeho obsahem věrohodnost svědecké výpovědi svědků, když s tímto podkladem bylo nakládáno jako s věrohodným. Byť tedy na úřední záznam správní orgán I. stupně nesprávně nazíral, na věc jako takovou to nemůže mít žádný relevantní dopad, neboť i pokud bude úřední záznam z důkazů ve věci vynechán, pak svědecké výpovědi spolu s fotodokumentací dostatečně prokazují, že žalobce se přestupku dopustil. Žalovaný dále poznamenal, že při přezkoumání obsahu úředního záznamu Městské policie Blovice nelze dojít k jinému závěru než, že obsah tohoto úředního záznamu je v souladu se svědeckými výpověďmi svědků strážníků a taktéž v souladu s pořízenou fotodokumentací na místě. Nikterak nerozporoval skutečnost, že pro přestupkové řízení

neplatí § 82 odst. 4 správního řádu ani nerozporoval zmíněný judikát NSS, toto však zároveň neznamená, že veškerým skutečnostem namítaným žalobcem v odvolacím řízení správní orgány uvěří a dokazování na základě takových tvrzení budou dále doplňovat. Žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce se ukázalo jako zjevně účelové, kdy za situace, kdy skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn provedeným dokazováním (na základě důkazů fotodokumentací a výslechy svědků), je provádění dalšího dokazování zjevně nadbytečné. Další výslech svědků B. a H. je nadbytečný, neboť tito svědci vyslechnuti již byli a tito též uvedli, co odvolatel na místě namítal, kdy se však jednalo o jiné skutečnosti, než tvrdí žalobce, který navíc zdravotní problém nikterak nedoložil a ani blíže nespecifikoval. Žalovaný neshledal existenci důvodných pochybností, které by měly za následek uplatnění zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch), neboť skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn a správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu se zásadou legality, tedy správní orgán I. stupně dostal § 2 a dále pak § 3 a § 52 správního řádu. Žalovaný taktéž neshledal, jak již výše podrobně odůvodnil porušení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích ani čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve vztahu k provedení ústního jednání v nepřítomnosti účastníka řízení. Také v řízení nebylo shledáno porušení § 50, § 51 ani § 55 správního řádu, uvedená argumentace - svědecké výpovědi nebyly pořízeny v rozporu se zákonem, tedy byly přípustné, byly zajištěny veškeré potřebné podklady a důkazy a taktéž bylo řádně odůvodněno, proč správní orgán I. stupně nevyhověl návrhu odvolatele na výslech svědka strážníka a taktéž se správní orgán I. stupně řádně zabýval předloženým dokumentem označeným jako svědecká výpověď svědka K., kdy zaujal závěr, že výslech svědka není potřebný, neboť skutkový stav věci byl i bez jeho výpovědi zjištěn spolehlivě. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně se materiálním znakem přestupku řádně zabýval a jeho naplnění shledal, přičemž žalovaný se ztotožnil s tím, že o naplnění materiálního znaku přestupku zde není pochyb, když žalobce s vozidlem stál na frekventovaném chodníku vedoucím k obchodu Michek a lékárně a zároveň je tento hojně užíván školou povinnými dětmi, neboť vede k blízkému sídlišti a k odjezdovým zastávkám autobusu. Žalovaný nezpochybnil, že přestupkem může být pouze protiprávní jednání nikoli jednání dovolené. Taktéž nezpochybnil, že pokud dojde k protiprávnímu jednání ze strany určité osoby v krajní nouzi resp. za splnění zákonných podmínek krajní nouze, pak nejde o přestupek. Jak již bylo výše uvedeno, tak v nyní posuzovaném případě bylo na základě výpovědi svědků vyvráceno tvrzení žalobce o zdravotních potížích a žádné jiné okolnosti, které by odůvodňovaly jednání v krajní nouzi, nebyly zjištěny. Žalovaný považoval za nutné uvést, že nepovažuje za spolehlivě prokázané, že by se žalobce dopustil přestupku přímým úmyslem, jak vyhodnotil správní orgán I. stupně, avšak považuje za prokázané, že k zavinění přestupku došlo sice úmyslným jednáním odvolatele, avšak ve formě nepřímého úmyslu, tedy že žalobce věděl, že svým jednáním - stáním v úseku platnosti svislé dopravní značky B29 (Zákaz stání) a zároveň stáním na chodníku může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (tento spočívá vtom, aby řidiči motorových vozidel respektovali dopravní značení a chodník byl užíván toliko k pohybu chodců, neboť odvolatel je osobou odborně způsobilou - držitelem řidičského oprávnění), a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tímto srozuměn. I přes toto však žalovaný neshledal žádné důvody pro snížení uložené sankce pokuty a nadále tuto považoval za zcela přiměřenou a po úpravě závěru týkajícího se způsobu zavinění přestupku i za řádně odůvodněnou. Odvolací správní orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a proces, který předcházela vydání napadeného rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Neopodstatněnou soud shledal námitku žalobce, že přestupek byl projednán bez jeho účasti, čímž bylo porušeno jeho základní právo podle čl. 38 odst. 2 Listiny, neboť správní orgán neakceptoval omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání. Ze správního spisu vyplývá, že dne 28. 8. 2014 žalobce převzal oznámení o zahájení správního řízení a stanovení ústního jednání na den 30. 9. 2014 v 13:45 hod. a předvolání k tomuto jednání. V předvolání byl žalobce poučen o možnosti projednání věci bez jeho přítomnosti v případě, že se odmítne k projednání dostavit, ač byl řádně předvolán nebo se bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostaví. Dne 30. 9. 2014 v 10:02 hod. zaslal žalobce prostřednictvím e-mailu správnímu orgánu I. stupně omluvu z nařízeného jednání, kdy uvedl, že se ústního jednání nemůže zúčastnit z důvodu nemoci. Dále uvedl, že k přestupku zašle vyjádření doporučeným dopisem. Téhož dne v 12:30 hod. správní orgán I. stupně zaslal odpověď, kde uvedl, že bohužel žalobci musí sdělit, že takto koncipovaná omluva není z hlediska správního řádu řádnou a důvodnou omluvou z ústního jednání a není důvodem pro zrušení ústního jednání. Dále konstatoval, že důvodem pro zrušení jednání je např. vystavené rozhodnutí o pracovní neschopnosti, které je nutno zaslat správnímu orgánu nejpozději následující den poté, co byla tato vystavena. Správní orgán požádal žalobce, aby ve lhůtě 3 pracovních dnů řádně doplnil svoji omluvu o kopii dokladu o vystavení pracovní neschopnosti. Upozornil žalobce, že ústní jednání proběhne, budou vyslechnuti svědci a pokud omluvu řádně a včas žalobce doloží, bude poté toto jednání zrušeno a ve věci bude nařízeno nové ústní jednání a důkazy budou znovu provedeny. Správní orgán poté poučil žalobce, že pokud tak řádně a včas neučiní, bude správní orgán vycházet z faktu, že svoji přítomnost u ústního jednání řádně neomluvil a ve věci bude dále postupovat v souladu s provedeným ústním jednáním. Ještě téhož dne 30. 9. 2014 ve 13:55 hod. žalobce na tuto zprávu správního orgánu odpověděl a konstatoval, že vzhledem k tomu, že se z důvodu nemoci nemůže dostavit, jak již řádně a v předstihu oznámil, žádá o umožnění vyjádřit se k výpovědi svědků podle § 36 odst. 3 správního řádu. Na důvodech omluvy trval. Z protokolu o provedeném ústním jednání ze dne 30. 9. 2014 je zřejmé, že se žalobce k němu nedostavil a bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Žalobce ač poučen správním orgánem ve lhůtě 3 dnů nedoručil správnímu orgánu rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ani jiné potvrzení, jež by potvrzovalo, že se žalobce nemohl ze zdravotních důvodů ústního jednání účastnit. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že ačkoliv byla omluva ze strany žalobce učiněna ještě před konáním ústního jednání, nejednalo se o řádnou omluvu. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Musí tedy existovat důležitý důvod omluvy, jež

musí být relevantně doložen. Za náležitou omluvu by v daném případě šlo považovat pouze takovou, která skutečně znemožňuje účastnit se nařízeného jednání. Takovým případem by byla např. hospitalizace nebo jiné důvody skutečně a prokazatelně zamezující pohyb osoby a tedy znemožňující dostavit se na místo nařízeného jednání, kterou by žalobce doložil např. právě správním orgánem požadovaným rozhodnutím o pracovní neschopnosti. Žalobce však i přes poučení správního orgánu nedoložil nic, co by dokládalo jeho tvrzení o nemožnosti se účastnit ústního jednání z důvodu nemoci. Žalobcovo tvrzení, že nebyl vyrozuměn o možnosti předložit doklad o návštěvě lékaře do 3 dnů od učiněné omluvy, se s ohledem na shora uvedené nezakládá na pravdě. Žalobce byl o možnosti doložit potvrzení vyrozuměn a navíc reagoval na tento e-mail, když zaslal správnímu orgánu odpověď, v níž požadoval možnost vyjádřit se ke svědeckým výpovědím provedeným na ústním jednání. Nepravdivé je tak i tvrzení žalobce, že si e-mail jímž jej správní orgán vyzývá k doložení rozhodnutí o pracovní neschopnosti a zároveň poučuje, že pokud jej doloží, bude provedené ústní jednání zrušeno a nařízeno nové, nepřečetl z důvodu nemoci. Zároveň si touto argumentací žalobce protirečí, neboť nejprve uvádí, že o tomto nebyl vůbec vyrozuměn a vzápětí tvrdí, že si jej pouze nepřečetl. Soud uvádí, že v daném případě nelze shledat v postupu správního orgánu I. stupně porušení žalobcových práv ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny jak namítá. Vzhledem k tomu, že žalobce neodložil důležitý důvod omluvy, byl postup správního orgánu I. stupně zcela v souladu se zákonem.

Žalobce navrhoval k prokázání svého tvrzení, že nebyl poučen o možnosti doplnit důvody omluvy z jednání do 3 dnů záznam telefonního rozhovoru ze dne ústního jednání, popř. provést svědeckou výpověď Mgr. Š., která podávala žalobci ohledně jednání informace. S ohledem na shora uvedené, kdy soud shledal, že žalobce byl řádně informován o možnosti doplnit svou omluvu z ústního jednání, kdy na e-mail v němž byl o této možnosti informován, a to právě Mgr. Š. také reagoval, soud navržené důkazy neprovedl pro jejich nadbytečnost.

Nedůvodná je námitka žalobce, že se správní orgán nevypořádal řádně se skutečností, zda místo, kde mělo vozidlo zastavit je chodníkem. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, že z pořízené fotodokumentace, jež je součástí správního spisu, jednoznačně vyplývá, že žalobce stál s vozidlem, resp. s jeho větší částí na chodníku. Z pořízených fotografií je zcela zřetelně seznatelné, že chodník je od vozovky ve smyslu žalobcem v žalobě citované směrnice ČSN řady 73 61 10 oddělen vertikálně od hlavního dopravního prostoru, kdy toto oddělení tvoří zvýšená obruba. Na místě, kde žalobce zanechal své vozidlo, nebyl žádný snížený obrubník a dané místo nešlo v žádném případě zaměnit s místem pro odstavování vozidel. Pouze v prostoru před předmětným místem se nachází snížený vstup na chodník, který je v tomto místě určen pro přecházení chodců přes silnici. Soud dále uvádí, že v daném případě nebylo nutné, aby správní orgán I. stupně prováděl místní šetření, neboť jak již soud uvedl shora, z pořízené fotodokumentace je jednoznačně zřejmé, že místo na němž žalobce zaparkoval z větší části své vozidlo, bylo chodníkem.

K námitce žalobce, že správní orgán jednal v rozporu s § 59 správního řádu, podle kterého předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným minimálním předstihem, soud uvádí, že ústní jednání bylo nařízeno na 30. 9. 2014 a žalobce obdržel, resp. jak vyplývá z doručky, jež je součástí správního spisu si převzal předvolání

k ústnímu jednání již dne 28. 8. 2014, tedy správní orgán zaslal žalobci předvolání k jednání s dostatečným předstihem.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že správní orgán řádně nepředvolal svědky a žalobce jako obviněného nevyrozuměl o skutečnosti, že budou vyslýcháni. Žalobce namítal, že úkon, kterým je výslech svědka, nemůže být činěn bez toho, aby obviněný z přestupku byl seznámen s provedením tohoto úkonu a bylo mu dáno právo se k výpovědi vyjádřit. Pro posouzení této námitky ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 8. 2014 převzali osobně předvolání k ústnímu jednání konanému dne 30. 9. 2014 svědci J.H. a P.B. Tedy oba svědci byli předvoláni v souladu s § 59 správního řádu. Z předvolání žalobce k ústnímu jednání sice nevyplývá, že správní orgán bude provádět dokazování a jakými důkazními prostředky, nicméně toto není obligatorní podmínkou pro provádění dokazování. Správní orgán musí v souladu s právními předpisy umožnit obviněnému z přestupku, aby byla věc projednána v jeho přítomnosti a aby měl možnost se k prováděným důkazům vyjádřit. S ohledem na shora uvedené soud opětovně konstatuje, že k ústnímu jednání byl řádně a včas předvolán i žalobce. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že pokud by se žalobce dostavil k jednání nebo se z něj řádně omluvil, mohl být přítomen výslechu svědků a bylo by mu umožněno klást jim otázky. Žalobce se však nezúčastnil a ani se řádně nemluvil z ústního jednání, a tak správní orgán I. stupně provedl výslech svědka zcela v souladu se zákonem bez přítomnosti žalobce. Soud dále uvádí, že žalobce měl možnost ještě po provedeném ústním jednání se k výslechu svědka vyjádřit, neboť byl správním orgánem vyrozuměn o možnosti se seznámit s podklady rozhodnutí v přestupkové věci, tedy i s protokoly o výslechu svědků. Svědecké výpovědi svědků nebyly dle náhledu soudu získány nezákonně, jak tvrdí žalobce.

K námitce žalobce, že se v daném případě nejednalo o stání, jelikož vozidlo bylo pouze uvedeno do klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení a vystoupení osob a zároveň k neprodlenému naložení nákladu soud konstatuje, že z pořízených fotografií vyplývá, že žalobce stál na chodníku v místě, kde je umístěna dopravní značka zákazu stání. Z výslechu svědků, tedy strážníků městské policie vyplývá, že vozidlo žalobce zpozorovali při průjezdu služebním vozem ulicí. Vozidlo spatřili v protisměru částečně na chodníku a v místě, kde je umístěna dopravní značka Zákaz stání. Viděli, že u vozidla není nikdo přítomen. S vozidlem se při nejbližší možné příležitosti otočili, služebním vozem zastavili před vozem žalobce. Následně pořídili na místě fotodokumentaci stojícího vozidla. Oba svědci shodně vypověděli, že to trvalo ještě další 4-5 minut, než se řidič dostavil k vozidlu. Dovolené zastavení v prostoru, kde je stání zakázáno znamená, že dojde k bezodkladnému vystupování nebo nastupování osob, či nakládání nebo vykládání nákladu. V daném případě však k tomuto nedošlo, neboť jak sám žalobce vypověděl, ten opustil vozidlo za účelem nákupu v lékárně, kdy u této se v zadní části nachází parkoviště. Žalobce tak opustil vozidlo na dobu déle než nezbytně nutnou, žalobce opustil své vozidlo při nedovoleném stání na dobu delší než je doba dovolená pro zastavení, kterou např. může být doba, po níž dojde k výměně řidičů. Neobstojí ani argumentace žalobce, že zastavil své vozidlo z důvodu, že měl zdravotní potíže. Soud opětovně konstatuje, že u předmětné lékárny, kam si šel žalobce pro léky, se v zadní části nachází parkoviště, tedy mohl využít toto. Žalobce po celou dobu správního řízení své zdravotní potíže nijak nespecifikoval. Ze svědeckých výpovědí strážníku vyplývá, že žalobce s nimi jednal řádně, předložil jim veškeré doklady a ani jednou se nezmínil o tom, že na uvedeném místě zastavil, jelikož si nutně ze zdravotních důvodů potřeboval opatřit léky.

Soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že žalobcem blíže nespecifikované tvrzení o zdravotních potížích bylo svědeckými výpověďmi strážníků vyvráceno. Vyžádání lékařských zpráv by bylo tedy zcela nadbytečné.

Soud shledal neopodstatněnou i námitku žalobce, že správní orgán neposoudil řádně materiální stránku přestupku a nevzal v úvahu tvrzení žalobce, že zastavil u nejbližší lékárny pro léky, které akutně potřeboval. Soud má za prokázané, že se správní orgán I. stupně řádně zabýval materiální stránkou přestupku. Soud má za to, že materiální stránka přestupku byla naplněna. Žalobce stál na chodníku vedoucím k obchodu Michek a lékárně. Soud se ztotožnil s tvrzením žalovaného, že nebylo zapotřebí provádět měření vzdálenosti, jež zbyla po zastavení vozidla žalobce pro průchod chodců po předmětném chodníku, neboť žalobce nebyl vůbec oprávněn na daném chodníku stát. Chodník je výlučně určen pro chodce a nikoliv pro parkování vozidel. Výjimkou mohou tvořit pouze chodníky, které jsou určeny ke státní dopravním značením, což se v daném případě nestalo. Soud přisvědčil i argumentaci žalovaného, že nelze vyloučit po zabrání chodníku stojícím vozidlem, i když v daném případě došlo jen k částečnému zabrání, že se budou chodci muset takto zaparkovanému automobilu vyhnout například vstupem do vozovky. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že materiální stránka přestupku byla naplněna. Tvrzení, že se správní orgán I. stupně nezabýval argumentací žalobce, že musel vozidlo zastavit na chodníku je nedůvodná, neboť z prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že se tímto zabýval v prvním odstavci na str. 5 daného rozhodnutí. Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgán dané argumentaci žalobce nepřisvědčil a uvedl, že neshledal důvody svědčící o jednání obviněného v krajní nouzi způsobené zdravotním stavem žalobce a nutností nákupu léků.

K námitce žalobce, že předložil správnímu orgánu I. stupně písemnou svědeckou výpověď A.K. a tento uvedl, že ji nemůže uznat jako důkaz, i když daný dokument poté hodnotil, jako listinný doklad založený do spisu v rámci svého vyjádření, soud uvádí, že správní orgán I. stupně předmětný dokument označený jako svědecký výpověď neuznal jako důkaz svědeckou výpovědí, neboť, jak správně uvedl, svědeckou výpověď lze provést pouze před správním orgánem v rámci řádného dokazování na ústním jednání či mimo něj ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu. Dokument sice obsahuje informaci o poučení ze strany správního orgánu, avšak takové poučení nemohlo proběhnout, neboť pan K. nebyl správním orgánem předvolán na ústní jednání, aby byl vyslechnut. Správním orgánem poté bylo konstatováno, že by daný dokument bylo možné hodnotit jako listinný důkaz. Dále toto vyjádření hodnotil ve vztahu k posouzení, zda je možné na jeho základě na místě doplňovat dokazování svědeckou výpovědí, kdy dospěl k závěru, že skutkový stav má již spolehlivě prokázán a svědecká výpověď by byla nadbytečná. Soud se s tímto závěrem správního orgánu ztotožňuje.

Dále soud uvádí, že ve smyslu § 52 správního řádu správní orgán není vázán návrhy účastníků, vždy však provedeny důkazy potřebné ke zjištění věci. S ohledem na to, že strážníci pan B. a pan H. na místě projednávali s žalobcem přestupek a úřední záznam o tomto sepsaný nemůže být správním orgánem při provádění dokazování brán jako důkaz (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115) neboť k dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám, bylo zcela na místě, aby

správní orgán provedl důkaz svědeckou výpovědí právě zasahujících strážníků. Svědeckou výpověď pana K., jakožto provedení opakovaných svědeckých výpovědí svědků B. a H. správní orgán neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť měl skutkový stav za řádně zjištění. Neprovedení těchto svědeckých výpovědí správní orgán I. stupně řádně a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil. Správní orgán I. stupně se řádně vypořádal se všemi návrhy žalobce na provedení svědeckých výpovědí a prvoinstanční rozhodnutí je tak v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně odůvodněno.

K námitce žalobce, že správní orgán nezhodnotil námitku týkající se dopravní značky B 29, soud uvádí, že z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně k dané námitce uvedl, že „*Správní orgán konstatuje, že daná dopravní značka je umístěna zcela viditelně, což prokazuje snímek z mapy, z něhož je patrné, že umístění dopravní značky je dostatečné a s ohledem na blízkou křižovatku i odůvodněné.*“ Danou argumentaci doplnil žalovaný správní orgán, který uvedl, že správnímu orgánu nepřísluší zpochybňovat osazení předmětné dopravní značky či proces schvalování jejího umístění. Je nutné uvést, že ani žalobce žádným svým tvrzením relevantně nezpochybnil zákonnost jejího umístění na předmětném místě, tedy správní orgán neměl žádný důvod pochybovat o tom, že dopravní značka je v předmětné ulici umístěna v souladu se zákonem. Soud se s touto argumentací žalovaného i správního orgánu I. stupně ztotožňuje. Dopravní značka je osazena na viditelném a přehledném místě a s ohledem na blízkou křižovatku je její osazení důvodné. Správní orgán neměl v daném případě žádnou povinnost zkoumat, na základě jakého postupu byla předmětná značka na dané místo umístěna. Žalobce byl povinen ji bez dalšího plně respektovat, což neučinil. Stál na místě určeném pouze pro zastavení na nezbytně nutnou dobu a navíc zastavil svým vozem z větší části na chodníku, čímž se dopustil přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením § 4 písm. c) a § 53 odst. 2 téhož zákona.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. března 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně